

UCHWAŁA NR XLVIII/913/17

RADY MIASTA KATOWICE

z dnia 26 października 2017 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargi na uchwałę nr XXVIII/585/16 Rady Miasta Katowice z dnia 27 lipca 2016 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK "Murcki-Staszic" - część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej

Na podstawie art. 18 ust. 1, w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2017r., poz. 1875) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.)

**Rada Miasta Katowice
uchwała:**

- §1. Przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach skargę Pełnomocnika Pani P W, Pani M P, Pana B P, Pana P W, Pani A S G, Pani M B-K, Pana J W z dnia 15 września 2017r. na uchwałę nr XXVIII/585/16 Rady Miasta Katowice z dnia 27 lipca 2016 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK "Murcki-Staszic" - część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej.
- §2. Prawne i faktyczne argumenty odpowiedzi na skargę zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.
- §3. Wykonanie uchwały powierzyć Prezydentowi Miasta Katowice.
- §4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miasta
Katowice

Krystyna Siejna

UZASADNIENIE

Panie P W M P A S – G M B –
K oraz Panowie B P Piotr W J W w imieniu których działa
Pełnomocnik – Adwokat Aleksandra Puczek, złożyli na podstawie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446) skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach na uchwałę Rady Miasta Katowice nr XXVIII/585/16 z dnia 27 lipca 2016 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I – KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej.

Na podstawie przepisów art. 54 §1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017r., poz. 1369z późn. zm.) skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego zaniechanie lub działanie jest przedmiotem skargi. Złożone wezwanie do usunięcia naruszenia prawa z dnia 15 czerwca 2017r. uznano za bezzasadne.

W złożonej skardze Skarżący, za pośrednictwem Pełnomocnika, wskazują że postanowienia przedmiotowego aktu prawa miejscowego dla nieruchomości oznaczonych numerami ewidencyjnymi: 949/47, 1704/47, 1705/47, 2223/47, 2224/47, 2222/47, 2618/47, 2619/47, 2358/8, położonych przy ul. Piwonii w Katowicach, według Skarżących naruszają prawo i ich interes prawny przez nieuprawnione ograniczenie przysługującego im prawa własności poprzez niezgodne z zasadami proporcjonalności oraz determinantami władztwa planistycznego przeprowadzenie drogi na ww. nieruchomościach w sposób uniemożliwiający ich zagospodarowanie zgodnie z ich zamierzeniami inwestycyjnymi oraz w części zupełnie wyłączający możliwość ich zagospodarowania. Skarżący w treści uzasadnienia skargi przedstawiają także swoje wyjaśnienia podstaw złożenia rozpatrywanej skargi.

Korzystający z uprawnienia wynikającego z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, skarżący powinien wykazać naruszenie przez organ gminy konkretnego przepisu prawa materialnego, które to naruszenie wpływa negatywnie na jego sytuację prawną - interes prawny. Wzywający nie wykazuje jednak w piśmie z dnia 15 września 2017 r. skonkretyzowanego naruszenia przepisu prawa, wynikającego z przedmiotowej uchwały podjętej przez Radę Miasta Katowice. Skuteczne złożenie skargi wymaga natomiast od skarżącego nie tylko wykazania istnienia własnego interesu prawnego ale również wykazania jego naruszenia. Przy czym interes ten winien być bezpośredni i realny, aktualny, a nie przyszły, hipotetyczny lub ewentualny.

Stanowisko takie potwierdza bogaty dorobek orzecznictwa sądów administracyjnych w tym Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który stwierdził w wyroku z dnia 1 października 2013 r., sygn. akt I OSK 1209/13, że podmiot powołujący się na dyspozycję przepisu *art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, (...) musi wykazać istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą a jego konkretną, indywidualną sytuacją prawną. Musi udowodnić, że zaskarżona uchwała poprzez naruszenie prawa jednocześnie negatywnie wpływa na jego sferę prawo-materiałną (wynikającą z konkretnie wskazanego przepisu prawa materialnego), pozbawia go pewnych uprawnień albo uniemożliwia ich realizację. O powodzeniu takiej skargi przesądza wykazanie przez stronę skarżącą naruszenia przez organ konkretnego przepisu prawa materialnego, wpływającego negatywnie na jej sytuację prawną. Przy czym interes ten winien być bezpośredni i realny, aktualny, a nie przyszły, hipotetyczny lub ewentualny. Kryterium interesu prawnego, o którym mowa w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, musi być oceniane w płaszczyźnie materialno-prawnej i wymaga stwierdzenia związku między sferą indywidualnych praw i obowiązków strony skarżącej a zaskarżonym aktem.”.*

Wnioskując z powyższego, wskazanie to powinno obejmować również wskazanie konkretnego ustalenia skarżonego aktu. *W związku z tym zastrzeżenia budzi sposób sformułowania zarzutów podnoszonych przez skarżących, który nie wyczerpuje dyspozycji art. 101 ustawy o samorządzie gminnym w rozumieniu, jakie wynika wprost z linii orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego. Nie odnosi się bowiem wprost do konkretnej normy prawnej wyprowadzonej ze skonkretyzowanego przepisu prawa ale odnosi się do grup przepisów, które regulują określone części prowadzenia działalności planistycznej. Skarżący błędnie przedmiotem skargi czyni sam fakt uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego co bezsprzecznie stanowi kompetencję rady gminy oraz jej zadanie własne. Tym samym Skarżący nie wykazał w sposób prawidłowy zaistnienia konkretnego naruszenia swojego interesu prawnego.*

Mając to na uwadze należy stwierdzić, że złożona skarga jest bezpodstawna, a także nie spełnia wymogów ustalonych dla tej czynności prawnej regulacją art. 101 ustawy o samorządzie gminnym.

Niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że wszystkie zarzuty podnoszone przez Skarżącego wobec uchwały Rady Miasta Katowice są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Skarżący podnoszą w szczególności:

I. *Niezgodność uchwały ze „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Katowice” – II edycja przyjętego uchwałą Rady Miasta Katowice z dnia 25 kwietnia 2012r.:*

W oparciu o art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi odnoszącymi się do obszaru objętego planem, Prezydent sporządza projekt planu miejscowego zawierający część tekstową i graficzną (w skali 1:1000) wraz z uzasadnieniem. Natomiast w oparciu o art. 20 ust. 1 w/w ustawy, projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium. Dnia 27 lipca 2016 r. Rada miasta Katowice po stwierdzeniu, że projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej, nie narusza ustaleń „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Katowice” – II edycja przyjętego uchwałą nr XXI/483/12 Rady Miasta Katowice z dnia 25 kwietnia 2012 r. uchwaliła ww. miejscowy plan.

W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I – KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej, linie rozgraniczające tereny oznaczone symbolami KDL i KDs zawierają się granicach wyznaczonych w „Studium...” – II edycja obszarów oznaczonych na rysunku studium w skali 1:10000 „Kierunki zagospodarowania przestrzennego” jako KDZ, MJ, MN, ZE. Dla w/w obszarów podstawowe kierunki zmian w przeznaczeniu terenu, o których mowa w tekście Studium w części II, w Rozdziale 2, §1 pt. „Kierunki przeznaczenia terenów – ustalenia ogólne”, pkt. 1 obejmują:

- KDZ - obszary dróg publicznych (w klasie Z),
- MJ - obszary zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej,
- MN - obszary zabudowy mieszkaniowej niskiej,
- ZE - obszary zieleni o funkcji przyrodniczo- ekologicznej,

oraz jako kierunki zgodne z podstawowymi w obszarach MN, MJ, ZE, przeznaczenie na cele: „dróg publicznych lokalnych i dojazdowych, dróg wewnętrznych, publicznych placów”, o których mowa w tekście Studium, w części II, Rozdziale 2; §2 pt. „Wytyczne dotyczące określania przeznaczenia terenów w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego” w pkt. 1.2 lit.b.

Ponadto w Rozdziale IX tekstu „Studium...” – II edycja pt. „Kierunki rozwoju transportu”, w §2 „Transport indywidualny – kierunki rozwoju układu drogowego” w pkt.6 przyjęto, że „Wskazane powyżej przebiegi, klasy i okresy realizacji planowanych dróg mogą ulec skorygowaniu (uściśleniu) na dalszych etapach prac analitycznych i realizacyjnych, w tym poprzez opracowanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego”.

a) *Sporządzenie „Studium...” na nieaktualnych mapach, nieuwzględniających zabudowań na wskazanych wyżej działkach a zwłaszcza działkach: 2222/47, 2223/47, 2224/47, co mogło mieć wpływ na podjęte decyzje planistyczne a uchwały na planach uwzględniających już te zabudowania, co powoduje niezgodność uchwały ze „Studium...” oraz oparcie uchwały na nieaktualnym „Studium...”*

Uchwalone dnia 25 kwietnia 2012r. przez Radę Miasta Katowice „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Katowice” – II edycja, sporządzone zostało zgodnie z art. 9, 10, 11 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a rysunek studium zgodnie z § 5 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2004r. w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

Rysunki „Studium...” – II edycja sporządzone zostały przy zastosowaniu mapy w skali 1:10 000. Załączniki nr 1.1, 1.2, 1.3 do skarżonej uchwały tj. Rysunek planu stanowiący część graficzną ustaleń planu, wykonany został zgodnie § 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, na mapie zasadniczej, w skali 1:1000, aktualnej na dzień przekazania projektu planu do opiniowania i uzgodnienia. Miejski Ośrodek Dokumentacji Geodezyjnej i Kartograficznej w Katowicach, Wydział Geodezji, Referat Obsługi Prac Geodezyjnych na wniosek Wydziału Planowania Przestrzennego Urzędu Miasta Katowice, przekazał z Powiatowego Zasobu Geodezyjnego i Kartograficznego, na czas nieokreślony, mapę zasadniczą z nakładką S+U+E w formacie .dxf przygotowaną w skali 1:1000, dla obszaru planu wraz z otuliną.

W przedmiotowym zakresie dyspozycje przepisów prawa wyraźnie określają zakres materiałów wyjściowych dla opracowania planistycznego, jak również zasady dotyczące ich aktualności w toku procedury sporządzania takiego opracowania. Kwestionowanie obecnej aktualności dokumentów wykorzystywanych w momencie sporządzenia „Studium... - II edycji” nie może stanowić samoistnej podstawy do kwestionowania zgodności ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z zapisami studium. Tym bardziej, że studium ma charakter aktu kierownictwa wewnętrznego w zakresie wyznaczania kierunków prowadzenia polityki przestrzennej w gminie, nie zaś dokumentu odzwierciedlającego stan istniejący w zakresie ewidencji gruntów (działek) i budynków. Ten zakres działalności organów administracji publicznej regulują przepisy prawa geodezyjnego i kartograficznego, które w badaniu zgodności ustaleń planu z zapisami studium mają wtórny charakter z uwagi na, zgodny z przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, następczy charakter uchwalanego planu miejscowego wobec zapisów studium.

b) *uznanie w uzasadnieniu uchwały i w części dotyczącej uwag wniesionych przez Skarżących, że tereny obecnie niezamieszkałe znajdujące się poniżej nieruchomości Skarżących oznaczonych numerami ewidencyjnymi: 949/47, 1704/47, 1705/47, 2223/47, 2224/47, 2222/47, 2618/47, 2619/47, 2358/8 poddane będą pod zabudowę mieszkalną, gdy zgodnie z założeniami „Studium...” są to obszary poddane pod działalność rolną i zieleń, a ich inne przeznaczenie nie wynika również z uchwały*

Celem sporządzanego, w części przebiegu drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej, miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jest umożliwienie realizacji inwestycji celu publicznego związanej z poprawą standardów życia mieszkańców w zakresie obsługi komunikacyjnej w obszarze dynamicznie rozwijającej się zabudowy mieszkaniowej, wynikającej przede wszystkim z ilości terenów wyznaczonych pod zabudowę w „Studium...” – II edycja. Ustalona w miejscowym planie droga w klasie drogi lokalnej ma stanowić element rozwoju podstawowego układu drogowo-ulicznego południowych dzielnic miasta Katowice, niezbędny dla zapewnienia właściwego poziomu obsługi ruchu wewnętrznego, dla odciążenia ruchu na istniejących drogach oraz rozbudowy powiązań pomiędzy dzielnicami z układem komunikacyjnym Miasta.

Zgodnie z polityką przestrzenną miasta ustaloną w „Studium...” – II edycja, tereny zlokalizowane w bezpośrednim sąsiedztwie przedmiotowych nieruchomości w rejonie ul. Piwonii w tym „poniżej” nieruchomości, oznaczonych numerami ewidencyjnymi: 949/47, 1704/47, 1705/47, 2223/47, 2224/47, 2222/47, 2618/47, 2619/47, 2358/8, zawierają się w granicach wyznaczonych w „Studium...” – II edycja obszarów oznaczonych na rysunku studium w skali 1:10 000 „Kierunki zagospodarowania przestrzennego”, jako MJ, Rm.

Dla w/w obszarów podstawowe kierunki zmian w przeznaczeniu terenu, o których mowa w tekście Studium w części II, w Rozdziale 2, §1 pt. „Kierunki przeznaczenia terenów – ustalenia ogólne”, pkt. 1 obejmują:

-MJ - obszary zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej,

-Rm - obszary rolne – rezerwy rozwojowe na cele zabudowy mieszkaniowej, gdzie m.in. podstawowym kierunkiem przeznaczenia terenów jest zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna – na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

oraz jako kierunki zgodne z podstawowymi w obszarach MN, Rm, przeznaczenie na cele: „dróg publicznych lokalnych i dojazdowych, dróg wewnętrznych, publicznych placów”, o których mowa w tekście Studium, w części II, Rozdziale 2; §2 pt. „Wytyczne dotyczące określania przeznaczenia terenów w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego” w pkt. 1.2 lit.b.

Dla obszarów Rm ustalono, że zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna może być dopuszczona w przypadku zmiany przeznaczenia całości lub części obszaru na podstawie miejscowego planu, z uwzględnieniem zasad zagospodarowania określonych w pkt 9.4. tj.:

9.4.1 Usługi społeczne i konsumpcyjne powinny służyć głównie obsłudze lokalnych mieszkańców (tzw. usługi podstawowe); ponadto dopuszczone mogą być nieuciążliwe usługi i małe zakłady produkcyjne niepowodujące uciążliwości dla podstawowego kierunku przeznaczenia terenu, zlokalizowane w budynkach mieszkalnych lub usługowych o gabarytach typowych dla okolicznej zabudowy mieszkaniowej, jak pracownie projektowe, twórcze, kancelarie, gabinety usług związanych z ochroną zdrowia, punkty napraw, usługi specjalistyczne, piekarnie, małe warsztaty itp.).

9.4.2 Zaleca się zapewnić ochronę istniejących lasów, z możliwością ich zagospodarowania na cele rekreacyjne i edukacyjne. Przeznaczenie lasów na cele nieleśne dopuszcza się wyjątkowo, w przypadkach związanych z realizacją celów publicznych, zaspokojeniem zbiorowych potrzeb społecznych, potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i mienia, racjonalnej gospodarki leśnej lub ochrony środowiska, pod warunkiem uzyskania niezbędnych zgód w toku opracowania miejscowego planu.

9.4.3. Kształtowanie i ochrona ładu przestrzennego:

Większość obszarów "MJ", w tym zwłaszcza położonych w dzielnicach południowych miasta, to obszary wymagające ukształtowania układów przestrzennych o strukturze osiedli podmiejskich. Podstawą dalszego rozwoju przestrzennego tych obszarów powinna być kompleksowa realizacja prawidłowej sieci ulic dojazdowych i wewnętrznych dla całych obszarów przewidzianych do zabudowy, a co najmniej zaplanowanie zasad jej rozwoju, w nawiązaniu do układu istniejących i planowanych dróg zbiorczych oraz lokalnych określonego na rysunku studium nr 1 i nr 2.

Ponadto ustalono wytyczne szczegółowe do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego – w przypadku zmiany przeznaczenia całości lub części obszaru na podstawie miejscowego planu pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną, wytyczne szczegółowe zgodnie z pkt 9.5 tj.:

9.5.1 Plany miejscowe powinny tworzyć warunki zrównoważonego rozwoju obszaru, w szczególności poprzez kształtowanie hierarchicznej struktury lokalnych układów drogowych (minimalizującej ruch tranzytowy), właściwą strukturę przestrzeni publicznych, zwłaszcza w rozwiązaniach dotyczących ciągów i przejść pieszych oraz rozmieszczenia usług i zieleni.

9.5.2 W miejscowych planach należy w sposób szczególny rozpoznać uwarunkowania lokalne, w tym charakter istniejącej zabudowy, przepustowość układu drogowego oraz ograniczenia ekofizjograficzne, wpływające na określenie dopuszczalnych kierunków zagospodarowania terenu.

9.5.3 Główne zadania wymagające rozwiązania w planach:

a) regulacja układu ulic klasy L (lokalnej) i Z (zbiorczej), głównie położonych w południowych dzielnicach miasta - w celu poprawienia czytelności i ciągłości układu ulic oraz parametrów pasów drogowych i jezdni;

b) określenie zasad odprowadzania i oczyszczania wód opadowych i roztopowych, w tym kierunków rozwoju systemu kanalizacji deszczowej;

c) określenie zasad rozwoju układu ulic klasy D (dojazdowych), w dostosowaniu do przewidywanej intensywności zagospodarowania obszaru;

d) dostosowanie intensywności zabudowy do możliwości rozbudowy układu drogowego;

e) określenie założeń programowo-przestrzennych rozmieszczenia usług społecznych niezbędnych dla uzupełnienia potrzeb rozwijających się osiedli mieszkaniowych, przy założeniu skupiania usług w lokalnych ośrodkach i rozmieszczenia ich w odległości pieszego dojścia oraz ustalenie zasad zagospodarowania takich ośrodków i zespołów usługowych;

f) powstrzymanie rozwoju zabudowy w formie nadmiernie intensywnych zespołów realizowanych kosztem jakości środowiska zamieszkania, w tym sytuowania budynków w zbyt małej odległości od jezdni ulic lokalnych i zbiorczych;

g) zapewnienie parametrów ulic klasy Z pozwalających na zmniejszenie uciążliwości dla przyległej zabudowy;

h) ochrona płynności ruchu w ciągach ulic zbiorczych (w miarę możliwości - włączanie ruchu poprzez ulice dojazdowe i lokalne, unikanie wprowadzania indywidualnych wjazdów bramowych);

i) zapewnienie odległości zabudowy od kompleksów leśnych (obszarów "ZL") spełniającej potrzeby bezpieczeństwa.

Podkreślenia wymaga także, że uzasadnienie uchwały nie stanowi treści normatywnej ani integralnej części uchwały, mimo iż ustawodawca potwierdził istotny charakter uzasadnienia uchwały planistycznej poprzez wskazanie na jego obligatoryjne sporządzenie w art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W związku z czym nie może być ono przedmiotem zaskarżenia. Kluczowe dla skutku prawnego wynikającego z uchwalenia planu miejscowego są normy wynikające z ustaleń treści uchwały.

II. Dodatkowo w złożonej skardze Skarżący w sposób ogólny i niejasny formułują zarzuty dotyczące:

1) *wykroczenia przez Radę poza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 3, 4 i n. m.p.zp. w zw. z art. 20 m.p.z.p. [treść i pisownia jak w oryginale] w zakresie umożliwiającym uchwalenie jej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a przez to naruszenie art. 7 Konstytucji w zakresie sprzeczności uchwalonego aktu prawa miejscowego z zasadą legalności przez wydanie aktu prawa miejscowego bez podstawy prawnej.*

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej, został opracowany na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2017.1073.) oraz zgodnie z przepisami odrębnymi odnoszącymi się do obszaru objętego planem, w celu realizacji polityki przestrzennej miasta Katowice ustaloną w „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Katowice” – II edycja.

W oparciu o art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Prezydent sporządził projekt planu miejscowego zawierający część tekstową i graficzną wraz z uzasadnieniem oraz załącznikami do uchwały: rozstrzygnięciem Rady Miasta Katowice o sposobie rozpatrzenia nieuwzględnionych uwag do projektu planu i rozstrzygnięciem Rady Miasta Katowice o sposobie realizacji, zapisanych w planie inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych.

Prezydent zgodnie z art. 17 pkt. 5 ww. ustawy, sporządził prognozę skutków finansowych uchwalenia planu miejscowego, z uwzględnieniem art. 36., zgodnie z zakresem określonym w §11 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Rada Miasta Katowice w dniu 27 lipca 2016 r. uchwałą Nr XXVIII/585/16 uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium. Jednocześnie Rada rozstrzygnęła o sposobie rozpatrzenia uwag wniesionych do projektu planu oraz o sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych.

Sformułowany w sposób niejasny zarzut jak i jego rozwinięcie w uzasadnieniu nie zawiera wyraźnego wskazania w jaki sposób w ocenie skarżących doszło do przekroczenia delegacji ustawowej przez organ uchwalający plan miejscowy. Odniesienie się wyłącznie do kwestii stosowania wprost przepisów Konstytucji RP, ponowne kwestionowanie obecnej aktualności dokumentów wykorzystywanych w momencie sporządzenia „Studium... - II edycji” oraz kwestionowanie zakresu władztwa planistycznego gminy, którego przekroczenie pełnomocnik sam określa w treści skargi jako jedynie ewentualne, nie daje podstaw do negowania prawidłowości obowiązującego planu miejscowego oraz prawidłowości procedury przeprowadzonej celem jego uchwalenia. Z analizy treści uzasadnienia (str. 10) poświęconego tej kwestii wynika, że pełnomocnik Skarżących podnosi, że plan miejscowy nie może być zgodny ze studium ponieważ Studium... - II edycji jest nieaktualne, stąd nieaktualne materiały wyjściowe do sporządzenia planu powodują jego niezgodność z ustaleniami studium.

Twierdzenie to jest wewnętrznie sprzeczne a dodatkowo, jeżeli przyjąć wywód przygotowującego skargę, prowadzi on do sprzecznych z obowiązującym prawem wniosków, że plan miejscowy może stwierdzić brak aktualności studium. W tym zakresie ustawodawca przewidział osobną regulację w art. 32 przywoływanej już ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zmiana studium może się odbyć tylko w trybie jego uchwalenia (zgodnie z art. 27 ww. ustawy). Natomiast prace nad planem w związku z wykazaniem potrzeby zmiany studium powinny zastać przerwane. W tym przypadku jednak takie okoliczności nie zachodziły. Ponieważ przebieg przedmiotowej drogi został w zapisach studium wskazany. Nie można również zgodzić się z tezą, że plan miejscowy w jakikolwiek sposób określa wymogi dla materiałów służących jego opracowaniu, co stałoby w oczywistej sprzeczności z zasadą legalności przywoływaną także w skardze.

2) *braku uzgodnienia uchwały ze wszystkimi prawem wymaganymi podmiotami, w tym zwłaszcza z miejskim przedsiębiorstwem kanalizacyjnym i brak przewidzenia w planie oraz założeniach ekonomicznych odpowiedniego wyposażenia infrastruktury drogowej w instalacje pozwalającej na jej prawidłowe funkcjonowanie oraz zabezpieczające nieruchomości z nią sąsiadujące przed skutkami opadów.*

Procedura formalno-prawna sporządzania miejscowego planu została przeprowadzona zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2017.1073.) oraz w związku z art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U.2016. 1131.). Natomiast na podstawie ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. 2016.353), przeprowadzono strategiczną ocenę oddziaływania na środowisko.

Opracowany miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego uzyskał obligatoryjne opinie i uzgodnienia zgodnie z art. 17 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Następnie omawiany był na posiedzeniu Miejskiej Komisji Urbanistyczno – Architektonicznej w dniu 30 sierpnia 2013r. i został pozytywnie zaopiniowany. Plan wraz z prognozą oddziaływania na środowisko został wyłożony do publicznego wglądu w dniach od 19.12.2013 r. do 23.01.2014 r., a dyskusja publiczna odbyła się w dniu 9.01.2014 r. W związku przeprowadzonymi konsultacjami z przedstawicielami „Stowarzyszenia na Rzecz Zrównoważonego Rozwoju Południowych Dzielnic Katowic” oraz Radami Jednostek Pomocniczych: nr 22 Podlesie, nr 20 plan został skorygowany z uwzględnieniem klasy, przebiegu (wcześniej do ul. Niezapominajek) i parametrów drogi zaproponowanych przez Stowarzyszenie na Rzecz Zrównoważonego Rozwoju Południowych Dzielnic Katowice oraz stanowiska mieszkańców wyrażonego w uchwale Rady Jednostki Pomocniczej Zarzecz nr 53 z dnia 09 czerwca 2015 r. W wyniku wprowadzenia zmian do projektu planu, zaistniała konieczność powtórzenia części procedury formalno-prawnej tj. wystąpienie o opinie i uzgodnienia. Skorygowany plan został ponownie poddany procedurze opiniowania i uzgadniania, w trakcie której uzyskał pozytywne uzgodnienia i opinie właściwych organów i instytucji. Miejska Komisja Urbanistyczno-Archiitektoniczna na posiedzeniu w dniu 24 września 2015r., po zapoznaniu się z planem zaopiniowała go pozytywnie. Plan wraz z prognozą oddziaływania na środowisko został wyłożony do publicznego wglądu w dniach od 12 listopada 2015 r. do 10 grudnia 2015 r., a dyskusja publiczna nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami odbyła się w dniu 23 listopada 2015 r.

W oparciu o art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi odnoszącymi się do obszaru objętego planem Prezydent sporządził projekt planu miejscowego zawierający część tekstową i graficzną wraz z uzasadnieniem.

W planie w rozdziale 3 pn. Ustalenia szczegółowe dla terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania ustalono zagospodarowanie towarzyszące: infrastruktura techniczna. Zgodnie z definicją zawartą w planie w §4 ust. 1 przez infrastrukturę techniczną należy rozumieć sieci (podziemne, naziemne lub nadziemne), urządzenia i związane z nimi obiekty służące w szczególności do obsługi obszaru objętego planem w zakresie komunikacji, zaopatrzenia w wodę, ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe, odprowadzania ścieków, usuwania odpadów, telekomunikacji, radiokomunikacji i radiolokacji, a także inne przewody i urządzenia służące zaspokajaniu potrzeb bytowych użytkowników nieruchomości. Natomiast w §10 ust. 1 planu ustalono zasady modernizacji rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej: odprowadzanie ścieków, wód opadowych i roztopowych poprzez istniejący i rozbudowywany system kanalizacji miejskiej.

Zgodnie z art. 17 pkt. 5 opracowano dokument pn. „Prognoza skutków finansowych uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej”, w którym m.in. przeanalizowano szacunkowe wydatki związane z realizacją zadań własnych gminy z zakresu komunikacji oraz szacunkowe wydatki związane z realizacją zadań własnych gminy z zakresu infrastruktury technicznej – kanalizacja deszczowa w drodze KDL.

3) *naruszenia art. 6 m.p.z.p. [treść i pisownia jak w oryginale] przez nadużycie przez Gminę Miasta Katowice władztwa planistycznego, a przez to naruszenie przez uchwałę wymogów odnoszących się do możliwości ograniczania praw jednostki wynikających z Konstytucji, a to art. 64 i art. 31 ust. 3 Konstytucji, poprzez brak uwzględnienia alternatywnego sposobu przeprowadzenia drogi i niezgodne z prawem i nieuzasadnione ponad względy konieczności naruszenie uprawnień właścicielskich Skarżących.*

Kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie planów zagospodarowania przestrzennego, następuje w ramach władztwa planistycznego – zadań własnych gminy, wynikających z art. 3 ust.1 i art. 4 ust.1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej (uchwała Rady Miasta Katowice Nr XXVIII/585/16 z dnia 27 lipca 2016 r.) został opracowany zgodnie z zakresem wynikającym z art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi odnoszącymi się do obszaru objętego planem wraz z uzasadnieniem, a w oparciu o art. 20 ust. 1 w/w ustawy, projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium.

W świetle powyższego, co potwierdzono również w treści skargi, konstytucyjnych praw obywatelskich nie można rozpatrywać w oderwaniu od konkretnej sytuacji przestrzennej. W planowaniu przestrzennym uwzględnia się prawo własności, lecz równocześnie ustalenia miejscowego planu kształtują wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Zgodnie z art.6 ust.2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do zagospodarowania terenu zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego. Wyrazem tego interesu jest realizacja określonych inwestycji celu publicznego. Za taki należy uznać pożądaną w zapisach Studium... - II edycji rozwój dzielnic południowych miasta Katowice w kierunku ustalonym przez przeznaczenie terenu i zasady zagospodarowania. Przedmiotowa uchwała Rady Miasta Katowice została sporządzona zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z uwzględnieniem prawa własności, obowiązku wyważenia interesu publicznego i prywatnego przy uznaniu konieczności minimalizowania ingerencji przebiegu drogi w prawa do nieruchomości znajdujących się w jej śladzie i sąsiedztwie.

Rozwiązania projektu planu nie naruszają ustaleń „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Katowice” – II edycja, przyjętego uchwałą nr XXI/483/12 Rady Miasta Katowice z dnia 25 kwietnia 2012 r. (uchwała Nr XXI/483/12 Rady Miasta Katowice z dnia 25 kwietnia 2012 r.). Zasadność przebiegu drogi, jak i jej klasy funkcjonalnej (lokalna) wynikają z potrzeb obsługi zabudowy, jaka może być zlokalizowana na terenie dzielnic południowych, zgodnie z polityką przestrzenną miasta Katowice. Wskazany w „Studium...” II edycja przebieg oraz klasa planowanej drogi uległy jedynie skorygowaniu i uściśleniu w dostosowaniu do skali sporządzanego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (1:1000). Pełnomocnik Skarżących sugeruje, że ustalenie przebiegu drogi w planie miało charakter arbitralny, nie uwzględniający innych istotnych okoliczności, przy czym pomija fakt obowiązkowego związania zapisami studium organu sporządzającego plan miejscowy, na co sam wcześniej wskazuje.

Ponownie wskazać należy, że przebieg drogi wskazany ustaleniami kwestionowanego planu wynika z ustaleń Studium... II edycji. Pełnomocnik skarżących nieprawidłowo także podnosi jakoby różnica co do charakteru norm prawa wynikająca z ich umiejscowienia w systemie prawa miała wpływ na ukształtowanie sytuacji prawnej ich nieruchomości w okoliczności obowiązywania ustaleń planu miejscowego będącego przedmiotem zaskarżenia.

Nie można bowiem utrzymywać, że przy zachowaniu zasady demokratycznego państwa prawa jakakolwiek norma prawa powszechnie obowiązującego może mieć charakter arbitralny. W skardze ograniczono się wyłącznie do zasygnalizowania istnienia naruszenia prawa własności Skarżących do poszczególnych nieruchomości, celowo nie konfrontuje się tego prawa z interesem publicznym przyświecającym takiemu rozwiązaniu wspominając jedynie ogólnikowo o wytyczeniu połączenia drogowego o charakterze tranzytowym.

Wskazać jednak należy, że zarówno w treści uzasadnienia uchwały jak i w odpowiedziach na złożone uwagi oraz uzasadnieniach sposobu rozstrzygnięć uwag nieuwzględnionych, a także w końcu w samych ustaleniach planu wskazuje się na lokalny charakter tego połączenia i konieczność zapewnienia możliwości dostarczania usług komunalnych, ale także zapewnienia bezpieczeństwa oraz warunków utrzymania infrastruktury w obszarach intensywnego rozwoju mieszkalnictwa.

Pełnomocnik skarżących sam wskazuje, że także dla nieruchomości pozostających we władaniu jego mocodawców były wydawane decyzje o warunkach zabudowy. Decyzje te nie mają charakteru konstytucyjnego w zakresie praw ich adresatów, w procesie inwestycyjnym taki przymiot ma dopiero pozwolenie na budowę, niemniej ich częste wydawanie dla obszaru lokalizacji planu wskazuje na potrzebę działania w zakresie planistycznym. Obecny stan skomunikowania tych terenów opierający się na drogach dojazdowych w większości nie spełniających wymogów przepisów prawa w zakresie warunków, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (wąskie około 3,5 m „sięgacze”) uniemożliwia zapewnienie publicznej komunikacji zbiorowej, bardzo utrudniają dojazd służb pomocy medycznej i bezpieczeństwa. Ich nieuregulowany status uniemożliwia doprowadzenie infrastruktury mediów, które mogłyby być utrzymywane w sposób racjonalny i efektywny nie obciążając nadmiernymi kosztami budżetu, który przewiduje realizację zadań dla całego miasta.

Zagospodarowanie terenu w oparciu o decyzje o warunkach zabudowy nie sprzyja utrzymaniu zasad ładu przestrzennego dla większego obszaru niż obszar analizy poddawany ocenie w toku właściwego postępowania administracyjnego. Wpływa przez to negatywnie na warunki zamieszkiwania i korzystania z przestrzeni w mieście. Konieczność przyjęcia proponowanych rozwiązań planistycznych pozwalająca rozwiązać te problemy była wyraźnie komunikowana na każdym etapie sporządzania dokumentów planistycznych dla przedmiotowego terenu. Odzwierciedleniem przeprowadzenia analizy sytuacji planistycznej, w tym dotyczącej struktury własnościowej nieruchomości, jest chociażby dokonana na potrzeby sporządzenia projektu planu jak i prognozy skutków finansowych identyfikacja wydanych w obszarze planu decyzji administracyjnych obrazujących prawa władających nieruchomościami w przedmiotowym obszarze. Zindywidualizowana analiza sytuacji prawnej poszczególnych władających nieruchomościami nie może prowadzić wyłącznie do wniosku o bezwzględnej nienaruszalności ich praw.

Wytyczenie przebiegu nowej drogi ma służyć poprawie dostępności terenów, a przez to zwiększeniu ich użyteczności, ostatecznie poprawie ich cech lokalizacyjnych wpływających w następnej kolejności na wycenę nieruchomości. Musi uwzględniać warunki techniczne lokalizacji drogi oraz względy maksymalnej efektywności jej realizacji właśnie z uwagi na okoliczność naruszania praw do nieruchomości niepublicznych oraz kosztów przyszłej realizacji inwestycji. Koncepcja władztwa planistycznego oznacza, że w niektórych przypadkach ustalenia planu mogą ingerować w interesy prywatne podmiotów skarżących w sposób odbierany przez nich jako niekorzystny, natomiast nie musi z tym być powiązane przekroczenie granic władztwa planistycznego. (...) Uchwalając plan miejscowy rada gminy ma kompetencje do ustalenia przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenów położonych na obszarze gminy. Brak zgodności zamierzeń właściciela nieruchomości co do sposobu wykorzystania działki z treścią projektu planu nie oznacza *ex definitione*, że zapisy planu i podjęta uchwała są niezgodne z prawem. W szczególności nie oznacza to, że przyjęte w projekcie planu rozwiązania są sprzeczne z Konstytucją (wyrok WSA w Gdańsku z 2017-04-11 sygn. II SA/Gd 72/17). Podnieść należy także, że o przekroczeniu władztwa planistycznego można mówić dopiero wtedy, gdy działanie gminy jest dowolne i nieuzasadnione. Organy planistyczne decydując ostatecznie o uwzględnieniu lub nieuwzględnieniu wniesionych w toku postępowania planistycznego uwag oraz uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie mają obowiązku uwzględniania wniosków i uwag właścicieli nieruchomości. Jeżeli organy planistyczne działają na podstawie i w ramach obowiązującego prawa a samo uwzględnienie interesu indywidualnego byłoby sprzeczne z interesem publicznym lub chronioną przez ustawodawcę wartością wysoko cenioną, to nie można im zarzucić bezprawności działania chociażby organy te nie uwzględniły złożonych w trakcie postępowania wniosków lub uwag. W przeciwnym wypadku planowanie straciłoby jakikolwiek sens i ograniczyłoby się tylko do terenów będących własnością podmiotów publicznoprawnych albo uzależnione byłoby od zgody lub żądań właścicieli nieruchomości kierujących się interesem indywidualnym (tak w wyrok wsa w Poznaniu z 2017-06-14 sygn. II SA/Po 644/16). Stąd prawo do zagospodarowania terenu może być realizowane pod warunkiem poszanowania chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich (art. 6 ust. 2 u.p.z.p.). Z całości unormowań mających zastosowanie w procesie inwestycyjno-budowlanym trudno byłoby wyprowadzić wniosek, że prawo do zagospodarowania i zabudowy terenu ma wartość nadrzędną (...) (wyrok NSA W-wa z dnia 2017-02-28 sygn. II OSK 1609/15)

4) *naruszenia art. 94 w zw. z art. 7, Konstytucji przez wykroczenie przez Organ poza ramy upoważnienia ustawowego określonego w m.p.z.p. [treść i pisownia jak w oryginale] i innych aktach, przydającego kompetencje do stanowienia aktów prawa miejscowego.*

Procedura formalno-prawna sporządzenia planu została przeprowadzona zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zachowanie jawności i przejrzystości zostało uwzględnione poprzez zawiadamianie o kolejnych etapach procedury sporządzania miejscowego planu w miejscowej prasie, na tablicy ogłoszeń, na stronach internetowych Urzędu Miasta i w Biuletynie Informacji Publicznej.

Natomiast zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko przeprowadzono strategiczną ocenę oddziaływania na środowisko. Informacje o kolejnych etapach procedury sporządzania planu umieszczono w publicznie dostępnym wykazie danych zawierających informacje o środowisku i jego ochronie – Systemie Informacji o Środowisku (SIOS).

Prowadzona procedura planistyczna zachowywała wymagane przepisami prawa terminy i okresy, a także formy informowania społeczeństwa oraz organów uzgadniających i opiniujących.

Ponadto informuję, że stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Rada Miasta Katowice w dniu 03.08.2016r. przekazała organowi nadzoru uchwałę Nr XXXII/652/16 lipca 2016r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej oraz dokumentację prac planistycznych, celem zbadania zgodności z prawem. Organ nadzoru nie orzekł sprzeczności z prawem ww. uchwały Rady Miasta Katowice.

Podkreślenia wymaga, że rozwinęty ww. zarzut, w sposób ogólny w uzasadnieniu nie tylko nie precyzuje tezy zawartej w petitum skargi ale dodatkowo wskazuje na jego oględne odniesienie do kwestii związanych z procedurą sporządzenia dokumentu planistycznego.

5) naruszenie art. 18 ust. 1 m.p.z.p. oraz niżej przez nieuwzględnienie w żadnym zakresie wniesionych do planu uwag, a przez to brak wyważenia interesów przez organy przygotowujące uchwałę i rozważenia argumentów przez organy administracji publicznej, o czym świadczą ujęte w aktach protokoły głosowania.

Procedura formalno-prawna sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej (uchwała Rady Miasta Katowice Nr XXVIII/585/16 z dnia 27 lipca 2016 r.) przeprowadzona została zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017r., poz. 1073) oraz ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. 2017.1405).

Ustawodawca jednoznacznie określił w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, kiedy społeczność lokalna (mieszkańcy) włączają się w sporządzenie projektu planu. Następuje to wprawdzie na wstępie prac planistycznych, poprzedzającym opracowanie projektu planu, kiedy Prezydent ma obowiązek zebrania i rozpoznania złożonych wniosków i po raz drugi po opracowaniu projektu, uzgodnieniu go i zaopiniowaniu przez właściwe organy.

Ważenie interesu publicznego i interesów prywatnych w tym zgłaszanych w postaci wniosków i uwag uwzględniono w toku prac planistycznych nad projektem planu poprzez ogłoszenie o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK „Murcki – Staszic” i możliwość składania wniosków (w tym przy użyciu środków komunikacji elektronicznej). W odpowiedzi na ogłoszenie w ustawowym terminie wniesiono 42 wnioski indywidualne, z których 14 dotyczyło kwestii związanych z drogami zbiorczymi, 11 dotyczyło dolin rzecznych a 17 dotyczyło przeznaczeń terenów w projekcie planu. W oparciu o obowiązujące „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Katowice” – II edycja Prezydent Miasta Katowice rozpatrzył odpowiedzi i wnioski złożone w związku z ogłoszeniem i zawiadomieniem o przystąpieniu do sporządzenia planu. W wyniku rozpatrzenia wniosków dotyczących dróg publicznych klasy „zbiorcza” uwzględniono w części 1 wniosek.

Następnie wyłożono do publicznego wglądu projektu planu (przebieg drogi do ul. Niezapominajek) wraz z prognozą oddziaływania na środowisko przez 21 dni roboczych, o czym poinformowano ogłoszeniem w prasie lokalnej i obwieszczeniem, na 7 dni przed terminem wyłożenia, w tym również o możliwości składania uwag do planu w terminie przewidzianym ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, oraz przeprowadzenie dyskusji publicznej nad rozwiązaniami przyjętymi w projekcie planu. W ustawowym terminie wpłynęło ok. 800 pism zawierających 40 uwag. Uwagi zostały rozstrzygnięte przez Prezydenta Miasta Katowice. W wyniku rozstrzygnięcia pisma z uwagami nie zostały uwzględnione.

Ze względu na szereg uwag złożonych do wyłożonego do publicznego wglądu w 2014 r. projektu planu przyjęte w nim przeznaczenie terenu pod drogę publiczną klasa zbiorczej KDZ oraz jej zasięg zostały poddane szeregu konsultacjom Prezydenta Miasta Katowice z Przedstawicielami Stowarzyszenia na rzecz Rozwoju Zrównoważonego Południowych Dzielnic Katowic, z mieszkańcami Podlesia i Zarzecza. Ponadto udzielono wyjaśnień na posiedzeniu Komisji Rozwoju Miasta Rady Miasta Katowice w dniu 1 kwietnia 2014 r., na spotkaniu mieszkańców z przedstawicielami Rady Jednostki Pomocniczej nr 20 Zarzecze, gdzie podjęto uchwałę nr 53 z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie planowanych dróg.

Po przeprowadzonych analizach oraz konsultacjach wprowadzono zmiany do planu z uwzględnieniem klasy, przebiegu (wcześniej do ul. Niezapominajek) i parametrów drogi, w tym wskazania sposobu ukształtowania korony drogi wraz z zielenią towarzyszącą. W wyniku wprowadzenia zmian zaistniała konieczność powtórzenia części procedury formalno-prawnej tj. wystąpienie o opinie i uzgodnienia.

Projekt planu (ze zmienionym przebiegiem drogi do ul. Rolniczej) wraz z prognozą oddziaływania na środowisko ponownie wyłożono do publicznego wglądu przez 21 dni roboczych, o czym poinformowano ogłoszeniem w prasie lokalnej i obwieszczeniem, na 7 dni przed terminem wyłożenia, w tym również o możliwości składania uwag do planu w terminie przewidzianym ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, oraz przeprowadzenie dyskusji publicznej nad rozwiązaniami przyjętymi w projekcie planu.

W ustawowym terminie do ponownie wyłożonego projektu planu wpłynęło 80 pism z uwagami w tym 3 pisma podpisane zbiorowo przez odpowiednio 9, 7 i 15 osób oraz 7 pism popierających uchwalenie planu, w tym 2 pisma podpisane zbiorowo przez odpowiednio 4 i 22 osoby. Uwagi zostały rozstrzygnięte przez Prezydenta Miasta Katowice. W wyniku rozstrzygnięcia, uwagi w 6 pismach zostały uwzględnione w całości a w jednym piśmie w części. Warto ponownie podkreślić, że organy planistyczne decydując ostatecznie o uwzględnieniu lub nieuwzględnieniu wniesionych w toku postępowania planistycznego uwag oraz uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie mają obowiązku uwzględniania wniosków i uwag właścicieli nieruchomości. Mając powyższe na uwadze w ocenie tut. organu zarzuty Skarżących są niezasadne.

6) *naruszenia art. 36 m.p.z.p. [treść i pisownia jak w oryginale] przez uwzględnienie w Studium i prognozach do planu jedynie odszkodowań za wyburzenie domów, a brak rozważenia i uwzględnienia rekompensat finansowych za obniżenie wartości nieruchomości oraz ograniczenie prawa własności również dla Wnioskujących.*

Prognoza skutków finansowych nie jest aktem prawnym, nie stanowi integralnej części planu miejscowego i nie podlega wyłożeniu do publicznego wglądu, pełni funkcję informacyjną na etapie projektu planu. Została opracowana zgodnie z art. 17 pkt. 5 i zawiera m.in. prognozę wpływu ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na wydatki z uwzględnieniem art. 36 oraz wydatki związane z realizacją inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy.

Prezydent zgodnie z art. 17 pkt. 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2017.1073.), sporządzając projekt planu zobowiązany jest do sporządzenia prognozy skutków finansowych uchwalenia planu miejscowego, z uwzględnieniem art. 36. Taka prognoza została na potrzeby w/w projektu planu opracowana, zgodnie z zakresem określonym w §11 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i obejmuje prognozę wpływu ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na wydatki, na które składają się:

- a) wydatki związane z realizacją inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy (w tym inwestycji z zakresu komunikacji),
- b) wykupy nieruchomości związane z realizacją inwestycji, które należą do zadań własnych gminy,
- c) odszkodowania wynikające z potencjalnych roszczeń na podstawie z art. 36 ust. 1 – 3, ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym,
- d) inne.

Projekt planu został sporządzony zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z dnia 26 sierpnia 2003r. (Dz. U. 2003.164.1587). Wymagane rozstrzygnięcie o sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych stanowi załącznik nr 3 do uchwały Nr XXVII/585/16 Rady Miasta Katowice z dnia 27 lipca 2016r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej.

Podkreślenia w tym kontekście wymaga fakt, że decyzje o zasadności przyjęcia określonych rozwiązań planistycznych w zakresie realizacji infrastruktury w mieście odbywają się w oparciu o obligatoryjnie sporządzane na potrzeby sporządzenia planu miejscowego opracowania prognozy skutków finansowych. Pominięcie tego aspektu przez pełnomocnika Skarżących jest istotnym niedopatrzaniem, może bowiem prowadzić do mylnego wniosku, że kwestie wyważenia interesu publicznego i prywatnego identyfikowanego między innymi jako zmiana wartości nieruchomości bądź powstanie uzasadnionych roszczeń właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości nie zostały przeanalizowane. Skarżący przyjmując, że prognoza skutków finansowych uchwalenia planu miejscowego ma charakter sprawozdawczy, niewłaściwie ocenia charakter tego obowiązkowego dokumentu sporządzanego na potrzeby planu miejscowego. Ponieważ pełni ona funkcję analizy ekonomicznej, która powinna być rzetelnie sporządzona i musi uwzględniać skutki, jakie powstaną w wyniku zastosowania dyspozycji art. 36 u.p.z.p. (wyrok WSA w Łodzi z dnia 2017-05-24, sygn. II SA/Łd 843/16). Skarżący mylnie identyfikują czynność podjęcia decyzji poprzez akt głosowania nad odrzuceniem bądź uwzględnieniem uwag z analizą stopnia naruszenia praw do nieruchomości przez ustalenia planu. Analiza ta ma miejsce w czasie jego opracowywania przez organ sporządzający, w tym na podstawie kolejnych korekt uwzględnianych odpowiednio w prognozie skutków finansowych. Dopiero projekt realizujący w stopniu najwyższym wymogi wyważenia interesów publicznego i prywatnych jest rekomendowany do uchwalenia. Skarżący błędnie zakładają, że możliwe jest naruszenie ustaleniami uchwały art. 36 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Normy wynikające z tego przepisu obowiązują bowiem niezależnie od treści ustaleń planu, a odnoszą się wprost dopiero do ich skutku, który materializuje się nie w prognozie skutków finansowych, ale w wydanej decyzji administracyjnej, wydanej w oparciu o ten przepis prawa albo oświadczeniu woli lub wyroku sądu powszechnego wynikającym z tego przepisu w oparciu o sporządzony na potrzeby właściwego opracowania operat szacunkowy stanowiący opinie o wartości nieruchomości (i jej ewentualnej zmianie). Przejawem tego są przewidziane w przepisach prawa instytucje opłaty adiacenckiej oraz opłaty planistycznej oraz odpowiedzialność odszkodowawcza organów gminy w zakresie działalności planistycznej.

7) naruszenia art. 51. Ust. 1 pkt 2 i n oraz 52 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnieniu informacji o środowisku (Dz. U. 2017r. 1405) przez nieaktualne i niewystarczające zbadanie oraz zanalizowanie w ocenie panujących w terenie warunków przyrodniczych, pominięcie znaczenia dla przyrody wskazanego dla obszaru oraz występowania tam cennych gatunków objętych również ścisłą ochroną gatunkową oraz brak przewidzianej możliwości migracji zwierząt, a także brak uwzględnienia w ocenie uwag Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 30 sierpnia 2011 roku.

Projekty miejscowych planów zgodnie z art. 46 ww. ustawy wymagają przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko. Prognoza oddziaływania na środowisko jest dokumentem, który sporządza się na etapie opracowywania miejscowego planu i stanowi element strategicznej oceny oddziaływania na środowisko.

Wymagania dotyczące zakresu merytorycznego prognozy zostały określone w art. 51 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. 2017r. 1405). Zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie zgodnie z art. 53 ww. ustawy, został uzgodniony z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w Katowicach (pismo nr WOOŚ.411.107.2011.RK1 z dnia 30 sierpnia 2011r. oraz Państwowym Wojewódzkim Inspektorem Sanitarnym w Katowicach (pismo nr NS/NS/522/24/11 z dnia 31 sierpnia 2011r.).

W trybie art. 54, 57 i 58 ww. ustawy projekt miejscowego planu uzyskał pozytywne opinie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach w pismach nr: WOOŚ.410.455.2013.RK1 z dnia 28 listopada 2013 r. i WOOŚ.410.467.2015.RK1 z dnia 19.10.2015 r. oraz Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Katowicach w pismach: NS/NZ/522/50/13z dnia 27 listopada 2013 r. i NS/NZ/522/29/15 z dnia 19.10.2015r.

Dokument pn. „Prognoza oddziaływania na środowisko” w sposób ogólny m.in. określa, analizuje i ocenia m.in. potencjalne zagrożenia wynikające z realizacji miejscowego planu, przewidywane znaczące oddziaływania, przedstawia rozwiązania mające na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko.

Szczegółowe rozwiązania w zakresie ochrony środowiska przyrodniczego przed skutkami realizacji miejscowego planu nie są rozstrzygane w planie miejscowym. Dla inwestycji, która może oddziaływać na środowisko, przeprowadza się procedurę oceny oddziaływania na środowisko, w trybie ww. ustawy. Analizy, w ramach powyższej procedury, stanowią będą podstawę do podjęcia decyzji o dopuszczalności realizacji, a w szczególności zakresie danej inwestycji. Podczas przywołanej procedury dla zidentyfikowanych negatywnych oddziaływań możliwe będzie ich zminimalizowanie poprzez odpowiednie przeprowadzenie inwestycji oraz uwzględnianie na etapie prowadzenia inwestycji dobrych praktyk z zakresu ochrony środowiska.

Przyjęte rozwiązania w obszarze objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej, dotyczą przeznaczenia nieruchomości pod drogę publiczną KDL wraz ze skrzyżowaniami KDs.

Granice terenu przeznaczanego do realizacji inwestycji celu publicznego została wyznaczona w sposób optymalny z możliwym zachowaniem granic własności terenów oraz minimalnie ingerując w istniejący sposób zagospodarowania i użytkowania terenu, obejmując niezbędne skutki finansowe.

W obszarze objętym planem dla drogi dominuje krajobraz rolniczy z ekstensywną zabudową mieszkaniową. Nie występują w nim żadne formy krajobrazu objęte ochroną. Istotnymi elementami krajobrazu zapewniającymi przestrzenną i funkcjonalną ciągłość z terenami przyległymi są przecinające obszar opracowania doliny oraz rowy. Należą do nich m.in. rzeka Mleczna, dla których w projekcie planu ustalono nakaz wprowadzenia rozwiązań konstrukcyjnych budowli inżynierskich typu mosty, przepusty uwzględniających możliwość swobodnej i bezpiecznej migracji zwierząt, w tym w miejscach krzyżowania się dróg z ciekami. Brak skonkretyzowania części też zarzutu uniemożliwia szczegółowe udzielenie odpowiedzi w pozostałym zakresie ponieważ wymagałoby interpretacji treści skargi, która mogłaby być inna niż wynikająca z zamierzenia wnoszących a tym samym nie celowa.

8) *naruszenia §9 pkt 5) rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie z dnia 2 marca 1999 roku (Dz. U. z 2016 roku, poz. 124).*

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego południowych dzielnic miasta Katowice, w obszarze fragmentów terenów górniczych Murcki I i Giszowiec I - KWK „Murcki – Staszic” – część obejmująca przebieg drogi od rejonu ul. Sandacza do ul. Rolniczej, ustala drogę publiczną klasy „lokalna” - KDL o minimalnej szerokości drogi w liniach rozgraniczających 20m z poszerzeniami w rejonie skrzyżowań, zgodnie z rysunkiem planu. Ustalenia projektu planu uzupełniono o zasady zagospodarowania terenu drogi obejmujące nakaz lokalizacji:

- drogi w przekroju jednojezdniowym,
- dwóch pasów ruchu o szerokości 3,0 m każdy,
- obustronnego chodnika o minimalnej szerokości 1,5 m oddzielonego od jezdni pasem zieleni przydrożnej o minimalnej szerokości 1,0 m,
- dwóch pasów zieleni przydrożnych o minimalnej szerokości 2,5 m,
- dwóch ścieżek/ dróg rowerowych o minimalnej szerokości 2,0 m.

Obszar objęty granicami planu, zgodnie z kierunkami polityki przestrzennej, przyjętymi w „Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Katowice” – II edycja (uchwała Nr XXI/483/12 Rady Miasta Katowice z dnia 25 kwietnia 2012 r.), przeznaczony został na tereny dróg publicznych. Ponadto w tekście Studium w części II, w Rozdziale 9, §2 pt. „Transport indywidualny – Kierunki rozwoju układu drogowego”, w pkt. 6 ustalono: „Wskazane powyżej przebiegi, klasy i okresy realizacji planowanych dróg mogą ulec skorygowaniu (uściśleniu) na dalszych etapach prac analitycznych i realizacyjnych, w tym poprzez opracowanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.”. Wskazywane przez pełnomocnika Skarżących oparcie komunikacji o system dróg istniejących i dodatkowo projektowanie dróg odpowiadających cechami już istniejącym połączeniom, stałoby w oczywistej sprzeczności z przepisami, których naruszenie jest przedmiotowej uchwale zarzucane. W skardze błędnie przyjęto, iż drogami lokalnymi w rozumieniu rozporządzenia można określić istniejące połączenia, które w większości nie posiadają właściwej szerokości. Ustalenie nie odpowiadające wymogom szerokości drogi wiązałoby się z wydatkowaniem w przyszłości w sposób niecelowy, nieefektywny środków publicznych na ich realizację oraz utrzymywanie. W skardze błędnie identyfikuje się zaplanowaną drogę jako drogę „kategorii Z”.

Reasumując istotne błędy w ocenie okoliczności sprawy oraz ogólnikowy sposób sformułowania zarzutów oraz ich niejednoznaczne rozwinięcie w uzasadnieniu, które stoją w sprzeczności z obligatoryjnym wykazaniem rzeczywistego i konkretnego, a nie tylko potencjalnego naruszenia interesu prawnego Skarżących, wykluczają możliwość uznania prawidłowości wnioskowania, którego efektem są tezy stanowiące podstawę kierowanej pod adresem przedmiotowej uchwały skargi.